

«Το μόνο ταξίδι της ζωής του»

Μέρος τέταρτο (4)

Όταν έφτασα στον παππού μου, αυτός γύρισε και με κοίταξε γεμάτος απορία.

«Παππού, είσαι καλά;» ρώτησα φοβισμένος.

«Γιωργάκη μου, ποια αγαπάς και όλη μέρα τραγουδάς;» είπε ο παππούς και χαμογέλασε. Με αυτά τα λόγια με χαιρετούσε ο παππούς κάθε φορά που με έβλεπε. Αντί να μου πει «γεια», έλεγε πάντα αυτό το στιχάκι.

Βοήθησα τον παππού να σηκωθεί και να καθίσει στον βράχο που ήταν δίπλα του. Δεν ήταν καλά. Το πρόσωπό του ήταν άσπρο, χλωμό, και τα μάτια του ήταν μαύρα γύρω-γύρω. Όταν τον κοίταξα καλά, είδα ότι έτρεμε. Φορούσε ένα γκρι παντελόνι, ένα γκρι σακάκι και από μέσα το αγαπημένο του γαλάζιο πουκάμισο. Στα πόδια φορούσε τα μαύρα παπούτσια που έλειπαν από το σπίτι. Στο κεφάλι φορούσε την τραγιάσκα του, αυτό το όμορφο καπέλο που έπαιρνε πάντα μαζί του.

«Ήρθες, αγόρι μου, ήρθες να με δεις», είπε ο παππούς χαρούμενος. Ο τρόπος που το είπε, όμως, ήταν σαν να ήταν λυπημένος.

«Ναι, παππού μου, φυσικά. Είμαι εδώ». Δεν ήξερα τι να του πω. «Πες μου, τι κάνεις; Πώς είσαι;»

«Άσε με εμένα! Εσύ πες μου, ψυχή μου. Πήγες στην Κωνσταντινούπολη, είδες πολύ κόσμο». Ο παππούς κοίταξε μακριά στον ορίζοντα, εκεί που είναι η πόλη, στη θάλασσα.

«Ναι, παππού, είδα κάστρα και παλάτια και πολλούς ανθρώπους απ' όλο τον κόσμο».

«Είδες τους Σκυλοκέφαλους;» ρώτησε ο παππούς και έδειξε με το χέρι του μακριά στον ορίζοντα. «Από κάτω είναι άνθρωποι, αλλά από πάνω έχουν κεφάλι σκύλου».

«Όχι, παππού, δεν τους είδα».

«Είδες τον αφαλό της θάλασσας; Εκεί που το νερό γυρίζει γύρω-γύρω και καταπίνει τα πάντα;» ρώτησε ο παππούς και έδειξε με το χέρι πιο πέρα.

«Όχι, δεν τον είδα».

«Είδες τον τόπο που είναι οι άνθρωποι μαρμαρωμένοι; Είναι άνθρωποι που δεν κουνιούνται, δεν περπατάνε, είναι σαν παγωμένοι. Αυτό είναι βαθιά μέσα σ' ένα δάσος. Εκεί είναι μια μάγισσα. Όποιος πάει εκεί τον κάνει μάρμαρο, τον παγώνει. Όποτε θέλει αυτή, του δίνει το αθάνατο νερό και γίνεται πάλι άνθρωπος. Αλλά όταν τον κοιτάξει πάλι στα μάτια, ξαναγίνεται πέτρα». Ο παππούς έδειχνε με το χέρι πίσω από τα βουνά.

«Όχι, δεν το είδα ούτε αυτό», είπα απογοητευμένος.

«Τίποτα δεν είδες, παιδί μου, τίποτα!» Ο παππούς μου χαμογέλασε, αλλά φαινόταν λυπημένος. «Έκανες ολόκληρο ταξίδι, αλλά δεν είδες τίποτα».

«Εσύ, παππού, έκανες πολλά ταξίδια στη ζωή σου», είπα με θαυμασμό.

Ο παππούς κατέβασε το κεφάλι και κοίταξε κάτω. Ήταν στεναχωρημένος, δεν χαμογελούσε πια. «Όχι εγώ, αγόρι μου. Η γιαγιά σου. Η γιαγιά σου έκανε πολλά ταξίδια».

«Τι λες, παππού; Και όλα αυτά που μου έλεγες; Όλα τα ταξίδια και οι περιπέτειες; Όλα αυτά που είδες και έζησες;»

«Δεν τα είδα εγώ, δεν τα έζησα εγώ. Η γιαγιά σου τα είδε όλα, η γιαγιά σου τα έζησε». Ο παππούς το είπε αυτό με παράπονο. «Μια φορά με κάλεσαν σε ένα πανηγύρι, σε μια γιορτή στην Κωνσταντινούπολη. Το είπα στη γιαγιά σου και ετοίμασα το άλογο. Η γιαγιά σου έπρεπε να μείνει εδώ, στο σπίτι, να φροντίσει τα ζώα. Αλλά μού είπε ότι δεν μπορούσε μόνη της.

- Θα με αφήσεις μόνη να πας στην Κωνσταντινούπολη; Δεν μπορώ μόνη.

Και τι να κάνω; Έμεινα εγώ στο σπίτι και της είπα να πάει αυτή στην Κωνσταντινούπολη. Πάντα έτσι έκανε. Κάθε φορά που ήθελα ή έπρεπε να φύγω, να πάω ταξίδι, η γιαγιά σου πάντα κάτι έβρισκε, πάντα κάτι έλεγε. Και τελικά πήγαινε αυτή ταξίδι κι εγώ έμεινα στο σπίτι».

«Μα, παππού, εσύ δεν πήγες ούτε ένα ταξίδι;» Δεν πίστευα στα αυτιά μου. Ο παππούς μού έλεγε πάντα ότι έκανε πολλά ταξίδια. Τελικά δεν έκανε κανένα ταξίδι, δεν πήγε ποτέ πουθενά.

«Μια φορά, αγόρι μου, ξεκίνησα ένα ταξίδι. Ήμουν πολύ μικρός. Έφυγα από το σπίτι και άρχισα να περπατάω προς τους κάμπους, προς την πόλη που είναι εκεί πέρα μακριά. Αλλά δεν ήμουν έτοιμος. Κουράστηκα σύντομα και σταμάτησα. Γύρισα πίσω στο σπίτι. Ένα ταξίδι ξεκίνησα και αυτό δεν το τελείωσα».

Στεναχωρήθηκα πολύ για τον παππού μου. Ποτέ δεν πήγε κανένα ταξίδι, ποτέ δεν πήγε πουθενά. Μα το ήθελε τόσο πολύ. Πότε θα πήγαινε ο παππούς μου το ταξίδι που τόσο ήθελε;

«Και η ιστορία με τον μικρό ράφτη;» ρώτησα ξαφνικά. «Μου είπες ότι οι βασιλοπούλες, οι κόρες των βασιλιάδων, αγαπούν τους ράφτες».

«Ούτε αυτό το είδα ποτέ, παιδί μου. Μου το είπε η γιαγιά σου, όταν γύρισε από την Κωνσταντινούπολη».

Τότε θύμωσα πολύ. Εγώ πήγα στην Κωνσταντινούπολη για να γίνω ράφτης και να με αγαπήσει μια βασιλοπούλα. Όλα ήταν ψέματα, ήταν ένα μεγάλο ψέμα. Κοίταξα τον παππού και είδα ότι ένα δάκρυ κυλούσε στο μάγουλό του. Ήταν πολύ λυπημένος.

Εκείνη την ώρα ο ουρανός γέμισε με μαύρα σύννεφα. Όλα σκοτείνιασαν, ήταν σαν να έφυγε το φως από τη γη. «Έλα, πάμε σπίτι, κάνει κρύο», είπε ο παππούς.

Βοήθησα τον παππού να σηκωθεί και πήγαμε στο σπίτι. Πήγα στο δωμάτιό μου για να κοιμηθώ. Ο παππούς ήρθε και στάθηκε στην πόρτα του δωματίου.

«Καληνύχτα, παππού», του είπα.

Ο παππούς χαμογέλασε. «Εγώ θα το πάω αυτό το ταξίδι, αγόρι μου. Θα φύγω πολύ σύντομα». Εκείνη τη στιγμή δεν κατάλαβα τι εννοούσε ο παππούς. Τι ήθελε να πει;

Την επόμενη μέρα ξύπνησα και άκουσα φωνές στο σπίτι. Βγήκα από το δωμάτιό μου και είδα πολύ κόσμο. Στο σαλόνι ήταν πολλοί συγγενείς μας. Η γιαγιά μου καθόταν στον καναπέ και έκλαιγε. Έτσι, κατάλαβα ότι ο παππούς μου πέθανε. Δεν ζούσε πια. Έφυγε για πάντα.

Τότε κατάλαβα τι μου είπε το προηγούμενο βράδυ, τι εννοούσε. Τα μάτια μου γέμισαν δάκρυα και άρχισαν να τρέχουν στο πρόσωπό μου. Ο παππούς έκανε τελικά το ταξίδι που τόσο πολύ ήθελε. Αλλά ήταν το ένα και μοναδικό ταξίδι που πήγε.

Το μόνο ταξίδι της ζωής του.

ΤΕΛΟΣ

Ερωτήσεις

1. Έκανε στ' αλήθεια τα ταξίδια που έλεγε ο παππούς; Γιατί;
2. Πώς ένιωσε ο ράφτης, όταν ο παππούς του του είπε την αλήθεια; Γιατί;
3. Ποιο είναι «το μόνο ταξίδι της ζωής του» που έκανε ο παππούς;